

РЕШЕНИЕ

№ 543

гр. София, 03.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-II-Ж, в закрито заседание на трети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Бетина Б. Бошнакова

като разглежда докладваното от Калина Анастасова Въззивно гражданско дело № 20221100513614 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435 - 438 от ГПК.

Образувано е по жалба на ЗД Е. АД, ЕИК ***** – длъжник по изпълнително дело № 20227870400131 по описа на ЧСИ М.Д. с рег. № 787 по описа на КЧСИ срещу Постановление от 20.09.2022 г. на ЧСИ Д., с което е отхвърлено искането на длъжника ЗД Е. АД за намаляване на размера на адвокатско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 5 ГПК до размер на сумата от 200.00 лв.-дължимо адвокатско възнаграждение за образуване на изпълнително дело.

Жалбоподателят поддържа оплаквания за неправилност на обжалвания акт. Счита, че в случая определеното адвокатско възнаграждение е прекомерно, предвид действителната фактическа и правна сложност на изпълнителното дело и следва да бъде намалено до минимален размер от 200.00 лева, съгласно по чл. 10, т. 1 от Наредба № 1 от 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Поддържа, че разпоредбата на чл. 10, т. 2 от Наредба №1/2004г. е неприложима, тъй като не са извършени изпълнителни действия от страна на вискателя. Жалбоподателят заявява, че таксата по т. 26 ТТРЗЧСИ е неправилно изчислена. Моли за отмяна на обжалвания акт на съдебния изпълнител и намаляване на присъденото адвокатско възнаграждение до размера на сумата 200.00 лв., както и за редуциране на определената като дължима такса по т. 26 ТТРЗЧСИ.

Вискателят С.Н.П., като непълнолетна действаща лично и със съгласието на своя родител Н.П.И., чрез адв.А.Б. от САК не е подал писмени възражения по жалбата.

По делото са депозирани мотиви по реда на чл. 436, ал. 3 ГПК от частен съдебен изпълнител Д., с които се заявява становище за неоснователност на жалбата. Заявява, че длъжникът дължи адвокатско възнаграждение, което в случая е определено в минимален размер, като същото не следва да се намалява до 200.00 лв. По отношение на таксата т. 26 ТТРЗЧСИ заявява, че същата е била правилно изчислена върху материалния интерес без включване на разноските за адвокатското възнаграждение в изпълнителното дело.

Софийският градски съд, след като взе предвид доводите на страните и прецени данните по делото, намира следното:

Изпълнително дело № 20227870400131 по описа на ЧСИ М.Д. с рег. № 787 по описа на КЧСИ, е образувано по молба от 02.09.2022 г. на вискателя С.Н.П., като непълнолетна действаща лично и със съгласието на своя родител Н.П.И., чрез адв.А.Б. от САК срещу ЗД Е. АД – длъжник, въз основа на изпълнителен лист от 30.06.2022 г., издаден по гр.д.№ 33/2021 г. по описа на ОС Варна за принудително събиране на присъдената в полза на вискателя сума в размер на 30204.33 лв.-главница, ведно със законната лихва от 03.12.2019 г. до изплащане на вземането.

Молбата за образуване на изпълнителното производство е депозирана чрез адв. А.Б., като към нея е представен договор за правна защита и съдействие, в който е удостоверено, че е уговорено и заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 1040.00 лв.

С молбата е направено искане да бъдат наложени запори върху банковите сметки на длъжника.

По делото е налице изпратена покана за доброволно изпълнение до длъжника, която е получена от последния на 05.09.2022 г., в която са посочени дължимите до този момент суми по изпълнителното производство, а именно сумата от 30204.33 лв.-главница, ведно със законната лихва от 03.12.2019 г. до изплащане на вземането, сумата 1106.00 лв.-изпълнителни разноски, сумата от 3045.82 лв. – такси по ТТРЗЧСИ.

На същата дата /05.09.2022 г./ е изпратено и запорно съобщение до У.Б. АД за задълженията по делото.

На 13.09.2022 г. длъжникът е депозирал възражение до ЧСИ, с което е поискано да се намали адвокатското възнаграждение до законоустановения минимум, съгласно чл. 10, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и таксата по т. 26 ТТРЗЧСИ.

На 16.09.2022 г. У.Б. АД на основание чл.508 ГПК е признала вземането по запорното съобщение и е посочила, че дължимите суми по соченото изпълнително дело са преведени изцяло на ЧСИ, т.е. запорът е изпълнен.

С обжалваното постановление от 20.09.2022 г. възражението на длъжника е

оставено без уважение, като същото е връчено на длъжника на 24.10.2022 г.

Не са ангажирани доказателства за доброволно плащане на сумите по изпълнителния лист от страна на длъжника.

Настоящият съдебен състав счита, че жалбата е депозирана в преклузивния двуседмичен срок по чл. 436, ал. 1 ГПК и е допустима. От подадената жалба става ясно, че същата е изпратена на 31.10.2022 г., което е в предвидения от закона двуседмичен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Отговорността за разноси в изпълнителното производство се урежда по правилата на чл.79 ГПК, глава VII (чл.78 - 82) от Закона за частните съдебни изпълнители (ЗЧСИ) и Тарифата за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители (ТТРЗЧСИ), приета с ПМС № 92 от 19.04.2006 г., обн. ДВ, бр. 35 от 28.04.2006 г.

Съобразно чл.78, ал.1 ЗЧСИ такси по изпълнението се събират за извършване на изпълнителни действия и извършването на други действия, а съгласно ал.2 размерът и видът на разноските по изпълнението се определят с тарифа на МС по предложение на министъра на правосъдието след съгласуване с камарата. За събиране на таксите по изпълнението се изготвя сметка в два или повече еднообразни екземпляра, подписани от частния съдебен изпълнител, единият от които се връчва на задълженото лице (чл. 79 ЗЧСИ). Обикновените такси се събират само за действия, изрично посочени в тарифата /чл. 82 ЗЧСИ/, а пропорционалните такси се събират в процент според материалния интерес /чл. 83 ЗЧСИ/.

Съгласно чл.79 ГПК разноските за изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато делото се прекрати съгласно чл. 433 ГПК, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство, или изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или бъдат отменени от съда; или когато разноските, направени от вискателя са за изпълнителни способности, които не са приложени.

Минималният размер на адвокатско възнаграждение според указаното в чл.10, т.1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 200.00 лв. за образуване на делото и по чл.10, т.2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания от 10 000 лв. до 100 000 лв. - 830 лв. плюс 3 % за горницата над 10 000 лв. - 1/2 от съответното възнаграждение по чл. 7, ал. 2, т. 2 – 7 от наредбата или 1436.00 лв.

Според задължението към вискателя, дължимият минимален размер на адвокатските възнаграждения по Наредба № 1 за минималните размери на

адвокатските възнаграждения възлиза на сумата 1636.15 лв., от които 200.00 лв. за образуване на изпълнителното дело и 1436.00 лв. за процесуално представителство.

Възражението на жалбоподателя, че не дължи адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по образуваното изпълнително дело, съдът намира за неоснователно. Плащане на сумите не е извършено в срока за доброволно изпълнение от длъжника, а изпълнение е последвало след реализиране на наложения заповест по банковите сметки на длъжника в У.Б. АД.

С оглед това, описаните в постановлението разноси за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство са дължими.

Поради така изложените съображения, съдът намира, че жалбата следва да бъде оставена без уважение.

По разноските за настоящото производство:

Предмет на съдебен контрол в настоящето производство е наличието на потестативното право на жалбоподателя да се постанови отмяна на действията на ЧСИ, а за решаването му съдът следва да прецени законосъобразността на тези действия, което се явява преюдициален въпрос. Субект на отговорността за обезщетяване на причинените от тези действия вреди (в т. ч. разходи за обжалването им по реда на чл. 435 ГПК), е съдебният изпълнител. Той обаче не е страна в съдебното производство по обжалване на действията и актовете му, поради което и общият ред за присъждане на разноси, предвиден в чл. 78 и чл. 81 ГПК в случая е неприложим. Процесуалният способ за защита на страната, сторила разноси и имаща право на такива, е общият исков ред- чрез предявяване на иск по чл. 441 ГПК вр. чл. 74 ЗЧСИ за възстановяване на вредите, причинени от незаконосъобразни действия и актове на съдебния изпълнител, които биха били предмет на доказване в производството по общия исков ред.

Поради това, съдът намира, че в настоящето производство разноси не следва да бъдат присъждани на страните.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ без уважение жалба на ЗД Е. АД, ЕИК ***** – длъжник по изпълнително дело № 20227870400131 по описа на ЧСИ М.Д. с рег. № 787 по описа на КЧСИ срещу Постановление от 20.09.2022 г. на ЧСИ Д., с което е отхвърлено искането на длъжника ЗД Е. АД за намаляване на размера на адвокатско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 5 ГПК до размер на сумата от 200.00 лв.-дължимо адвокатско възнаграждение за образуване на изпълнително дело.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на ЧСИ и страните за сведение.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____